

Megfordult a menyecske. Repült a keszkenő két vékescsiücske a vála felett. A fényös üveggyöngysor megcsillant barna nyakán.

— Ejbe tökéletlen kijed. Honnat az ördög csepsziből adjak, ha nincs?!

Mámoros embőr eszejárása könnyen vált utat:

— Bölöni szomszédasszony, jó asszony.

— Hogy én? — Innap harmadnapján? . . . Kőcsön? S eppeg vertejet? No iszen, — abból a nyeszöltöt bihalából valót . . .

— Kell! Akárhonnan kell. Azér vagy asszony, hogy legyen. Ha nincs akkor nincs, de ha kell akkor muszáj . . . legyen! Értöttede?

Mari megmarkolta két domboru csipőjét.

— A muszáj rég meghótt tudjae?! Hajae kijed? S osztáng! Muszáj vót ugy teli inni enni magikot? Most se lát se hall a reggeli nyavajától. Muszáj vóte? — Sze pájinkát ittak esmég tudom. Éppeg azér, hogy kijednek nem való . . . Hogy én kérjek kőcsön? — Hát Uramjézus elnehaggy, be nagy geróf kijed! — Hát a hurka a nem étel, nem fűrűstök? Be nagy geróf, be nagy geróf! Métt nem születött annak? Akkor vertéjbe feredhetnék, ha kedve tárcsa.

János gazda feketére pállott szemehéjja alól szomoruan mérte a lámpit. Ma hát az asszonnyal nem lehet valamire menni. Pedig ugy kívánja a savanyót a gyomra, mint kánikula után a főd az essőt. — Hogy itta vóna! — Ótaná vele a szárazságot. Megnyalintaná vele tippant ajakát. Ojan cserepesök már, hogy essze se tuggya fogni ökök. — Dehát! Dehát, az asszonnyal nincs. Igaza vagy, nem es lehet kőcsön kémi.

. . . Heába. Valami savanyó kéne. Hurka . . . ?

Édös, zsiros, kövér? Kirázná a hideg tőle.

— Te! Mari te! E kicsi káposztalevit es meginnék.

A menyecske a mázos tálra szedte a fűrűstököt. Az embőr szelidebb szavára mosolygott. Sajnálani kezdte tám, vaj érezte, hogy most erősebb a gazdánál.

— Innék kijed ugye? — — Rossz!

— Hát.

— Elébb itt a hurka. Egyék. Valámit.

— Ne böcsköggy itt neköm — mordult el türelmetlenül az embőr. — Káposztalevit aggy. Vess ki ezt a hurkát!

De Mari tovább szoritá.

— Be nélda kijed! Hogy gondolja, — nyessen, — a káposztalevit? Megártana gazduram. Elébb ebből egyék csusztatónak. — — Addig sincs káposztalé hajjae? S kész. — Pájinkát se itták egyedül az éjjel.

— Nem. A sujjegyemeg! Száraz kolbászt faltunk hezza. Azér . . .

— Nocsak. Egy faláskát.

— Káposzta . . . !

Erre elkaptatott az asszony. Akkora a tenere az urának, mintegy kovácskapa. Ahova szalajtja ott lesül a lágyság. Lekapta a tálalásból a virágos fazakat s lépött a gádon a pincébe. Alig hallhatta, hogy sziggya a világát:

— Sok ami sok. Hát. — Ha nincs vertéj, há nincs. Deha káposztalét kérök, akkor mire asztgondolom, hogy ott vagy már itt es légy vele. Vajmi! Nete! Vaj én vagyok a gazda, — vaj üssön meg a guta. A hüccségit a fehérnépnek. Mégő . . . még ő . . . !

Az asszony visszajövet kidugja homlokát a gádorszélén. Vajjon elkészülte a szidással az embőr? . . . — Ehe, már a lámpit nezi. S lóg a feje, mint a száradni akasztott tök a szélbe. A mejit hánnya az indulattól vaj a beső tüztől.

Letette elejbe a fazakat. Nem állotta meg, hogy lenne szója.

— Be káposztalé kijed hajja-e. — Tisztára káposztalé embőr. Sirült vóna es, hogy a malacok után nezzen. Sze megvirradott egészen.

A szavára a gazdából főképp a rendér riadt meg a mérög. Ugy oldalvást, kapásból, odasvasztott egygyet. Ahol jól elérte. Ahol a rokolyarácna süriüsdött.

— Juujij! — Óta el magát a menyecske.

Eröst fájlallá a derekát, ahogy megcsiklott viszszafele.

Az embőr felit lekortyintotta a káposztalevinek. Megnyalá cserepes ajakát. Mosmár szüvesön s örömet kaccsintott az asszonyának:

— S kész. Bo — Sin Endre.

(Utánnomás tilos)

NYÁR ELŐTT.

*Arcomra selyem lárvát teszek
és szememre sötét üveget.
Borzas tincseimre
aranycsengős bohóc-süveget.*

*És a fülembé vattát dugok,
orrom elé eceles kendőt.
Igy felfegyverkezve
várom a nyárt, az eljövendőt.*

*Két lábamra facipőt szerzek —
testemen gyoles ing, szürke palást.
Kolduló barátként
kikerülöm a csókaratást.*

*Öltözöm, várok . . . Félek, meglep
kék szemek friss hajnalán a nyár —
s tudom, már jól tudom:
még estig sem tart a bacchanál.*

*Félek, hogy itt lep szemveréssel,
virágerdővel, muzsikával —
s napos, vig mezőkön
arany szemű búzakalászszal.*

*Félek, hogy megint meglep a nyár;
tudom, akkor lesz vesszőfutás —
és lesz egy-két morzsa:
csókból édes, örömből csudás.*

*És mégis felteszem a lárvát,
szememre a sötét üveget
s minden szöszeke lányra
megrázom a csengős süveget.*

Finta Zoltán.

MIT OLVAS?

Olvassom éppen, hogy sokkal jobban
járok, ha egész évre megrendelem az
UJ ÉLETET,
mintha példányonként vásárolok.